

House of Night

FRESTAD

P.C. CAST &
KRISTIN CAST

ÖVERSÄTTNING AV
CATHARINA ANDERSSON

BONNIER
CARLSEN

Citaten på sid 215 är från kapitel 1 och 3 i *Dödssynden*
av Harper Lee, översatt av Jadwiga P. Westrup.

FRESTAD
ORIGINALETS TITEL: TEMPTED
Copyright © P.C. Cast och Kristin Cast, 2009
Text © 2009 by P.C. Cast and Kristin Cast
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group, through Ulf Töregård Agency AB.
All rights reserved.
Översättning Catharina Andersson
Omslag Felicia Kvarfordt
Sättning Bonnier Carlsen, RPform

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, 2009 och 2026
Box 3159, 103 63 Stockholm info@bonniercarlsen.se
www.bonniercarlsen.se

ISBN 978-91-7981-467-0
Tryck ScandBook, Falun, 2026
Tryckning 1

Typsnitt Jansson Text, VI Van Tho Hoa

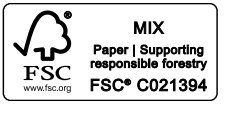

Kära läsare (vampyr eller människa),

Det har gått tjugo år sedan jag en sommar satt på mitt ”kontor” (ett litet avdelat utrymme i mitt sovrum) och ropade på min 19-åriga dotter Kristin och ställde frågor som: *Vilket ord använder du och dina kompisar när ni ska beskriva brumbrum-ljudet från en stillastående bil som varvar upp?* Eller: *Vad kallar ni att bli berusad?* Och då fick jag en idé jag inte skulle ångra. Jag frågade Kristin om hon kunde vara min tonårsröst i den nya bokserien jag just hade påbörjat, och hon svarade som man kan förvänta sig av en 19-åring: ”Blir jag känd? Kommer de att resa en staty över mig, uppkalla en fontän efter mig?” Jag himlade med ögonen och svarade nonchalant med ett ”absolut”.

Häromdagen kom Kristin och jag ut från en restaurang i nordvästra Portland, Oregon, då en kvinna kom rusande från en byggnad vi just gick förbi. Med andan i halsen sa hon: ”Ursäkta! Ni tror väl jag är tokig, men är ni P.C. och Kristin Cast?!” Kanske inte direkt en staty eller fontän, men jag tar tillbaka mitt himlande med ögonen.

Till våra nya läsare: Välkomna till Nattens hus! Ni har blivit märkta! Vilket bara är början. Förbered er på kärlek och avsked, glädje och hjärtesorg (ibland på en och samma gång!) i en värld som liknar vår förutom att magin i Nattens hus är lika verklig som månskenet och gudinnorna som finns bland oss.

När jag tänker på de senaste tjugo åren känner jag mig helt överväldigad av tacksamhet. Er kärlek till Nattens hus har förändrat våra liv. Vi har rest runt i världen och träffat så många fina, snälla, fantastiska människor som älskat Nattens hus-serien och dess karaktärer, och som har berättat om sig själva för oss.

Jag är tacksam för varje ung person som har berättat att Nattens hus blev starten på deras livslånga kärlek till läsning.

Jag är tacksam för varje ung person som har berättat att de i Nattens hus för första gången kände sig representerade på ett positivt sätt tack vare Damien, Jack, Nicole eller Shaylin.

Jag är tacksam för varje ung person som mått lite bättre när de läst

om Zoeys, Afrodites och Damiens kamp med förtryckande, oresonliga föräldrar – och därmed insett att de kan mer än bara överleva. Att de kan och bör utvecklas och må bra.

Jag är tacksam för de unga personer som tog till sig Nattens hus budskap om kärlek och acceptans och började använda det som sina egna livsprinciper.

Jag är tacksam för var och en av er som har besökt, och fortsätter att besöka, våra sammankomster i era hemmagjorda Nattens hus-tröjor, med halvmånar och mönster målade i ansiktet. Vi har skrattat med er, gråtit med er (JA! JAG GRÄT NÄR JAG LÄT DEM DÖ!) och pratat gamla minnen med er.

Slutligen, min tacksamhet svämmar över när mammorna som började läsa Nattens hus när de var tonåringar kommer med sina barn till våra sammankomster och berättar att de har lämnat över sina älskade böcker om Zoey och resten av gänget till sina barn. Vilken oskattbar gåva till mig och Kristin!

Att bara säga tack räcker inte. Så istället vill jag säga – med en glad blinkning – att det här är inte slutet. Det är bara slut … för tillfället …

Med kärlek och åter kärlek,
P.C. och Kristin

Kristin och jag vill gärna tillägna denna bok vår fantastiska redaktör, Jennifer Weis, som det är ett nöje att jobba med och som gör textredigeringen uthärdlig. Vi ❤ dig, Jen! TACK

Ännu en gång vill Kristin och jag tacka det underbara teamet på St. Martin´s Press. De har blivit som en familj för oss, och vi uppskattar deras vänlighet, generositet, kreativitet och tro på oss. Tack tack tack: Jennifer Weis, Anne Bensson, Matthew Shear, Anne Marie Tallberg, Brittney Kleinfelter,

Katy Hershberger och Sally Richardson. Vi vill även skicka kramar till briljanta Michael Storrings och Elsie Lyons som gör omslagen.

Tack, Jenny Sullivan, för din ypperliga och skrämmande skickliga korrekturläsning.

Som vanligt tackar vi dessutom vår fantastiska agent och vän, Meredith Bernstein, som förändrade våra liv med tre små ord: internat för vampyrer.

Och sist men inte minst: tack till alla våra fans! Särskilt ni som hör av er och berättar hur mycket Nattens hus berör er.

1

Natthimlen över Tulsa lystes upp av en magisk månskära. Skenet fick isen som täckte staden och klosterområdet, där vi nyss hade haft en uppgörelse med en fallen odödlig ängel och en galen överstеprästinna, att skimra. Det kändes som om gudinnan lagt sin hand över alltihop. Jag såg på cirkeln framför Marias grotta som badade i månljus. Det var en helig plats, och för bara en stund sedan hade Ande, Blod, Jord, Mänsklighet och Natt personifierats och samlats här för att besegra hat och mörker. Den utsnidade Mariastatyn stod omgiven av stenrosor på en avsats i grottan. Hon stod där som ett landmärke i månens silverstrålar. Jag såg på statyn. Marias ansikte var fridfullt; hennes istäckta kinder glittrade som om hon grät av glädje.

Jag flyttade blicken mot himlen. *Tack*. Jag skickade en tyst bön upp till den vackra månskäran som symboliserade Nyx, min gudinna. *Vi lever. Kalona och Neferet är borta.*

”Tack”, viskade jag till månen.

Lyssna inom dig…

Orden sköljde genom mig. Diskreta och vackra, som löven i en sommarbris, snuddade de vid mitt medvetande så lätt att mitt vakna jag knappt märkte dem. Men Nyx

viskande uppmaning gjorde ändå ett avtryck i min själ.

Jag var dunkelt medveten om alla människor (ja, alltså nunnor, nybörjarvampyrer och några få vampyrer) omkring mig. Jag hörde skrik, prat, gråt och till och med skratt, fylla natten, men liksom avlägset. Just då var det bara månen och mitt sår som gick över hela bröstkorgen som kändes verkligt. Det brände till som svar på min tysta bön, men det var inte av smärta. Inte direkt. Det var en välbekant varm, stickande känsla som sa mig att Nyx ännu en gång hade märkt mig som hennes. Jag visste att om jag tittade ner i halsringningen på skjortan skulle jag få se en ny tatuering. En tatuering som prydde det långa ilskna ärret med ett nytt safirblått spetsmönster – ett tecken på att jag följde min gudinnas väg.

”Erik och Heath, leta upp Stevie Rae, Johnny B och Dallas. Gå sedan runt klostret för att kolla att korphärmarna stack med Kalona och Neferet!” Darius rop ryckte mig ur mitt varma, mjuka bönetillstånd. Oväsen och oreda intog mina sinnen, det var som en iPod på för hög volym. ”Men Heath är människa. En korphärmare dödar honom på en sekund.” Orden slank ur min mun innan jag hann knipa igen den. Därmed visade jag bortom allt tvivel att sinnesrubbning inte var min enda defekt.

Som väntat blåste Heath upp sig som en sårad padda.

”Zo, jag är väl ingen mes heller!”

Erik, som var lång och såg vuxen och vampyraktig ut, fnös hånfullt och sa: ”Nej, du är ju människa. Men vänta, då *är* du automatiskt en mes!”

”Jaha. Här besegrar vi de riktigt fula fiskarna, och inom

fem minuter börjar Erik och Heath brösta sig mot varandra. Så himla förutsägbart", sa Afrodite med sin sarkastiska fnysning som hon hade patent på. Men hennes min ändrades totalt när hon vände sin uppmärksamhet mot soldaten från Erebus söner. "Hallå där, snygging. Är allt bra?"

"Inte behöver du oroa dig för mig", sa Darius. Han mötte hennes blick, och personkemin mellan dem gick inte att ta miste på, men i stället för att kyssa henne som han brukade fortsatte han att iaktta Stark.

Afrodite såg från Darius till Stark. "Nämen urk. Hela bröstkorgen är sönderbränd på dig."

James Stark stod mellan Darius och Erik. Eller *stod* gjorde han väl inte direkt. Han svajade fram och tillbaka och såg extremt ostadig ut.

Utan att bry sig om Afrodite tog Erik till orda. "Darius, du bör nog ta med dig Stark in. Jag samordnar sonderingen av terrängen med Stevie Rae och ser till att allt fungerar här ute." Det han sa var okej, men han lät som en "här är det jag som bestämmer"-snubbe. Och när han fortsatte med: "Och jag tillåter Heath att hjälpa till" lät han verkligen som en pompös skitstövel.

"Du *tillåter* mig?" fräste Heath. "Glöm det."

"Vem av dem ska föreställa din kille?" frågade Stark. Trots sitt eländiga tillstånd lyckades han fånga min blick. Rösten var raspig och han lät oroväckande svag, men hans ögon glittrade okynnigt.

"Jag!" sa Erik och Heath samtidigt.

"Nämen, Zoey. De är ju idioter båda två!" sa Afrodite.

Stark började skratta, vilket övergick i en hosta som fick

honom att flämta av smärta. Hans ögon vändes ut och in och så föll han ihop.

Med en snabbhet som var helt naturlig för en Erebus son fångade Darius upp Stark innan han slog i marken. ”Jag måste få in honom”, sa Darius.

Det kändes som om mitt huvud skulle sprängas. Dinglande i Darius famn såg Stark ut att vara på väg att dö. ”J-jag vet inte ens var sjukavdelningen är”, stammade jag.

”Inga problem. Jag haffar en pingvin som får visa vägen”, sa Afrodite. ”Hallå där, nunna!” gastade hon åt en av de svartoch vitklädda systrarna som hade kommit rusande ut från klostret efter att nattens kaotiska strid hade övergått i ett kaotiskt efterspel.

Darius skyndade efter nunnan med Afrodite i hälarna. Soldaten slängde en blick på mig. ”Ska du inte med, Zoey?”

”Jag kommer så fort jag kan.” Innan jag hann börja ta itu med Erik och Heath hördes en välbekant röst och min dag var räddad.

”Gå du med Darius och Afrodite, Z. Jag tar hand om Dum och Dummare och kollar att det inte finns några läbbiga monster kvar där ute.”

”Stevie Rae! Du är den bästa bästisen som finns.” Jag kramade om henne, överlycklig att hon kändes så trygg och normal. Ändå högg det till i mig när hon tog ett kliv bakåt och log brett mot mig och jag såg, som om det var första gången, de röda tatueringarna som spred sig från den ifyllda månskäran på hennes panna och ner över ansiktet. Ett stänk av obehag fladdrade igenom mig.

Hon missförstod min tvekan och sa: ”Oroa dig inte för

de här två stollarna. Jag börjar bli van vid att hålla dem isär." När jag bara stod där och stirrade på henne slocknade hennes breda leende. "Du vet väl att det är okej med din mormor? Kramisha gick in med henne strax efter att Kalona försvann, och syster Mary Angela sa nyss att hon skulle gå in och titta till henne."

"Visst, jag minns att Kramisha hjälpte henne till rullstolen. Jag bara …" Min röst dog bort. Jag bara vad då? Hur skulle jag sätta ord på att jag plågades av känslan att det inte stod rätt till med min bästis och hennes gäng? Och hur skulle jag säga det till henne?

"Du är bara trött och orolig efter allt som hänt", sa Stevie Rae mjukt.

Var det förståelse jag såg fladdra förbi i hennes ögon? Eller var det något annat? Något mörkare?

"Jag fattar, Z. Jag tar hand om allt här ute. Gå du och kolla att Stark är okej." Hon kramade om mig igen, och gav mig sedan en liten puff i riktning mot klostret.

"Ja. Tack", sa jag lamt och började gå mot klostret medan jag inte låtsades om de två stollarna som stod och stirrade på mig.

Stevie Rae ropade efter mig. "Du, påminn Darius eller någon att hålla ett öga på klockan. Om en timme går solen upp, och som ni vet måste jag och de röda eleverna vara inomhus då. Annars brinner vi upp."

"Ja, det ska jag se till. Inga problem", sa jag.

Problemet var att det blev svårare och svårare att *glömma* att Stevie Rae inte var som förr.